

Spøg til side og hofter fat!

Et storværk er skabt, dybt foruroligende, rystende i sin realisme, hudløs i sin kunstneriske kompromisløshed, en overvældende kunstnerisk sejr – tænk at kunst kan være så stor!

af Kaare Schmidt

En film om alt og intet, den altopslugende passion og den store tomhed bagefter, en kvinde i sine drifters vold, to mænd som dag og nat, en forførelses dagbog skrevet af den forførte.

Farlig leg er historien om Pia og Michael, der lever en normalt liv, alene med hinandens nøgne kroppe, diskret antydning i åbningsscenen, hvor de i modlys helt naturligt pirrer hinanden i det smukke badekar midt i det store realistiske køkken i den trange lejlighed på 2. sal. Men det er også historien om Pia og Simon og de dybere erotiske lidenskaber, der lurker under idyllens skrøbelige hverdag.

Pia og Simon har en fortid, en urtid i sanseløs seksuel beruselse, fornemmer man – som på sin egen krop – af den uro, der vågner og vokser til dragende rædsel og uomgængelig desperation i Pia, da Simon pludselig står der i mørket som en dæmon fra underbevidsthedens dybe kældre. Halvt mod sin vilje følger hun naturens ensomme ubændige kalden og indgår et skæbnesvangert væddemål med Simon, et væddemål, hun ved, hun må tabe – sådan er vi mennesker styret af en indre kraft, vi ikke kan tøjle – for de har leget den gamle leg så ofte før.

På en bro i en nattemørk park, kun oplyst af naturligt forekommende gadeprojektører, mødes de, og hun smider tøjet, det er hans vilje, og sådan ønsker hun det, og de kaster terningerne, de symbolske figenblade, der daler mod vandet, hans før hendes, og hun må underkaste sig en weekend som villigt trofæ i hans jagt hytte med den buldrende kaminild som diskret metafor for tøjlesløst begær, bundet til sengen er hun i hans magt opslugt af den fryd, der rummer alt.

Det er menneskets inderste, de dybeste, farligste og mest forbudte drifter, der afdækkes, blotlægges og klædes af til skindet i dette dybt gribende drama om ualmindelige og dog almindelige mennesker, hvis farlige leg med følelser skildres med al den kraft, som seksuelt avanceret frisind kan mønstre i uovertruffen dansk køkkenskalkrealisme, hvor en spade er en spade. Den naturlige omgang med dyrene i stalden har vi ikke glemmt, og den har givet os noget, som udlandet må misunde. Vi behøver ikke at skjule nøgenhed og kroppenes klask mod hinanden, nej for os er det så naturligt som rødgrød med fløde. Så *Farlig leg* kan springe al smålig bornerthed over og stærkt realistisk vise mennesket naturligt, som det er skabt – danskerne er jo også det EF-folk, der bruger færrest penge på tøj – og gå direkte til sagens kerne, det indre bag kødets panser, ero-

tikken bag de slingrende bryster og hoppende balder, der her kun er noget ydre, mens det dybt forløjet gør det ud for sex i udenlandske film, hvis personer sjældent overhovedet tager al tøjet af, før de opluges af de dybere følelser.

Charlotte Sielings flot designede Eva-kostume, der fra start til slut er at skue i al sin pragt, er lige så elegant filmisk talende som dialogen, hvor det poetiske danske sprog fejrer triumfer i det mundrette tungemål, der ikke besværes af forløjet blufærdighed, men ærligt og sigende finder ord for det allersværeste, at erklære sine hemmeligste og hedeste ønsker – 'la' os bolle' – og på samme tid evner at fortælle hele historien, så de blinde ikke mister brøkdelen af nuance, ligesom de døve i de overdådige visuelle former kan høre erotikken gnistre.

Realistisk er filmen som livet selv, thi begge mænd er tabere, der brænder ud i kvindens utæmmelige bål, og Pia kan klogere på tilværelsen og dens uransagelige dybder drage ud på livets tornefyldte landevej, mens tilskueren på vej hjem dybt rystet må stille sig selv det spørgsmål, der står mejslet i flammeskrift, er vi mennesker i virkeligheden sådan?

Farlig leg. Danmark 1990. I & M: Preben Østerfelt. F: Erik Zappon. Kl: Jesper W. Nielsen. Mu: Kim Menzer, Lars Trier. P-design: Sven Wichmann. Prod: Metronome. Medv: Charlotte Sieling, Michael Carøe, Torben Jensen.